

Là nòng cốt trong Lịch Sử, người ta mới thấy rõ chiến bại đã tạo ra hậu quả cho người chiến thắng mà là thành công.

Từ trước tới nay, ai cũng nói rằng Hiệp Định Genève được ký kết ngày 20.7.1954 và Việt Nam mình thắng nói rằng ngày này là ngày chia đôi đất nước. Nhưng vậy mà không phải vậy, Lịch Sử đã lầm. Văn bản của Hiệp Định đã được hoàn thành chỉ vào ngày 19 và chỉ được ký kết chính thức ngày 21.7, vào lúc 4 giờ sáng. Bên thắng cuộc cùng được ký kết vào lúc quá trưa.

Bảy năm trước, chính xác hơn là ngày 19.7.1949, Tướng Valluy, lúc bấy giờ Tướng Tập Luyện Lực Lượng Việt Nam Chính, viết trong một công văn chính thức: 'Đây là một cuộc cùng (trước khi chiến thắng)... Thời hạn của chúng ta được ấn định khoảng chừng vài tháng... Chúng ta đánh ván bài cuối cùng.' Và ông Bộ Trưởng Ngoại Giao Trần, Paul Coste-Floret, tuyên bố trong một cuộc phỏng vấn của tờ Figaro: 'Tôi nghĩ là từ nay không còn vấn đề quân sự nào ở Đông Dương. Các quân chủng của chúng ta đã thành công hoàn toàn.'

Hai tháng 7 năm 1954, khi Pháp rời mặt với Việt Minh, kẻ thù của mình, một cuộc đi đầu bị thảm đã kéo dài ở Đông Dương 91 tháng qua, từ ngày 19.12.1946 là lúc cuộc nổi dậy đã bùng nổ ở Hà Nội và tiếp theo đó là cuộc chiến tranh Đông Dương.

Quân Việt Nam Chính đã bỏ thiệt hai tới đó 92.000 người, trong đó có 19.000 người Pháp chính quy, 30.000 lính Phi Châu và lính lê dương. Dù cho đã có 114.000 người bỏ trốn, 30.000 tù binh, quân số lâm chiến của Việt Minh cũng lên tới 561.000 người, trong thời hòa bình. Trên 3.000 quan – chức được nghỉ ngơi ngân sách trung bình của quốc gia Pháp trong một năm lúc bấy giờ – đã bỏ chân vùi trong cuộc phiêu lưu đó.

Sáu trước, tám với tướng lĩnh từng tột đỉnh, bảy với cao ủy đã kết thúc nhau trong cuộc chiến đó. Ngày 19.10.1950, Pierre Mendès France tuyên bố với dân đàn Quốc Hội: 'Ý niệm toàn cầu của hành động chúng ta đã sai. Không thể tiếp tục như vậy được. Phải là cách giải pháp hai giải pháp cùng khó khăn như nhau. Thời hạn là hoàn thành những mục tiêu của chúng ta ở Đông Dương bằng quân sự... Giải pháp kia là tìm một thỏa hiệp chính trị, dĩ nhiên là một thỏa hiệp với những người đang chiến đấu chống lại chúng ta... Mình có thể chờ đợi cuộc thắng lợi thuyết phục. Vậy thì chúng ta phải nói thật tình cùng với đất nước. Phải cho các nước biết cái giá phải trả để đi đến cùng giải pháp kia.'

Tất cả câu chuyện của bảy năm tranh đấu và nói dối này, bây giờ nằm trong những tập hồ sơ to lớn mang đầu 'M.T', được tập trung lại ngày 20.7.1954, trong văn phòng làm việc bí mật tại Joli-Port, trung tâm của phái đoàn Pháp tại Genève. Một buổi tối sang trọng, tươm tươm, xung quanh có công viên lớn, do Bộ Trưởng Ngoại Giao mới trong thời gian hội nghị, được mở cửa ngày 26 tháng 7. Được theo bởi hai là những bí mật từ những tên của Eden, Molotov, Bedell Smith, Chu Ân Lai, Phạm Văn Đồng, trong đó người ta luân phiên nhau tiệc tùng và đi chơi riêng tư.

Những chiếc xe Zis đen to lớn của Liên Xô, những chiếc Cadillac của Huế Kỳ, những chiếc xe Rolls của Anh và mấy chiếc Citroën khiêm nhường của Pháp, chực chờ chờ đợi xuôi trên các

con đường của thành phố làm cho cảnh sát Thụy Sĩ phải bỏ n lên.

Đặc biệt hơn của Pháp mang tên 'Tình Hình Quân Sự', người ta thấy rằng những nhà lãnh đạo quân sự không có đối mặt chính phủ. Ngày 19.12.1950, Tham Mưu Trưởng Quốc Quân, Tổng trưởng Blanc, viết một văn thư lên ông Bộ Trưởng: 'Từ năm 1945, Quân đội Pháp đã đổ máu ở Đông Dương quá nhiều. Những tổn thất rất đáng kể và đau đớn như vậy. Hiện nay thì tổn thất đã đến điểm không chịu được nữa.' Trong đó, Thượng Chủ Juin cũng đưa ra lập trường của ông lên Thủ Tướng ngày 24.5.1952: 'Việc thi hành kế hoạch này (duy trì quân Việt Chính ở Đông Dương) đưa đến hậu quả tai hại cho lợi ích của chúng ta ở Châu Âu và ở Bắc Phi.' Tổng trưởng Blanc khuyên nên di tản khỏi Bắc Kỳ: 'Tiếp tục chiến đấu ở vùng Châu Thổ sông Hồng, mất chôn quân sĩ ta, là một tội ác...'

Tuy nhiên, đến Sài Gòn hai ngày sau, với những 'quyển hành riêng rẽ', ông Plevén, Bộ Trưởng Quốc Phòng, và De Chevigné, Tổng Trưởng Chiến Tranh chấp thuận việc chuyển địa điểm chiến lược từ 'khiến quân Việt'. Đó là Điện Biên Phủ. Một danh mà người Pháp khó quên, với 16.000 người bỏ mìn trong một lòng chảo thẳm thẳm, bởi các sư đoàn thiện chiến của Việt Minh bao vây và pháo nổ của họ nã vào. Một tài liệu trong hồ sơ 'Tình Hình Quân Sự' cho thấy có rút kinh nghiệm. Đó là một bức thư của Thượng Chủ Juin, đến ngày 6.7.1954: 'Điện Biên Phủ rồi rồi làm cho một phần lớn lợi ích của Việt Minh rơi tay, đến nỗi nó làm cho những lợi ích còn lại của ta bị phân tán và bị hao mòn kinh khủng vì phải hoàn thành những nhiệm vụ khác trong Kế Hoạch Navarre... Không còn chần chừ gì nữa, đưa cho vì lý do đó để hay chính trị. Phải tiếp tục đánh nhau...'

Hơn thế nữa của Genève mang tên 'Ngoại Giao'. Người ta có thể đặt cho nó cái tên 'Làm gì bây giờ?', vì trong đó, có ba giới pháp mà, từ nhiều tháng qua những người chánh trị Pháp đã lật t và lật lui: can thiệp vũ trang của Mỹ vào cuộc chiến, sự chuyển của một hội nghị quốc tế hoặc là những thuyết trị tiếp giáp giữa Pháp và kế hoạch là Việt Minh.

Giới pháp ba đường những người cân nhắc. Chiến tranh Đông Dương có hai đối thủ trực tiếp là Pháp và Việt Minh. Chính hai đường sự phải cùng nhau liên lạc trực tiếp tìm cách đem lại một giới pháp cho cuộc chiến. Những những người nắm quyền thời đó như Bidault, Teitgen, Plevén, những ông chủ chốt thời sự trong chính phủ Laniel, đã bắt đầu đường lối đó và chần chừ một cuộc hiệp thương quốc tế, một hội nghị lại đưa một sự những quy định phân tán thêm.

Hội nghị Bộ Trưởng Ngoại Giao Tổng Trưởng, họp tại Bá Linh hội tháng Giêng, sau 6 tháng thảo luận sôi nổi, đã quyết định triệu tập tại Genève một phiên họp với những vấn đề của Á Châu còn bỏ dở: Triều Tiên và Đông Dương. Phiên họp mở đầu ngày 26.4.

Cùng với Tổng Trưởng còn có phái đoàn Trung Quốc. Như vậy Trung Quốc bước vào diễn đàn ngoại giao quốc tế. Cùng với các ông Molotov và Chu Ân Lai còn có những đại diện của Việt Minh. Cùng với Eden, Dulles và Bidault là ba nước Đông Dương, Việt, Miên, Lào.

[...]

Những ngày đầu, Bidault có vẻ tin tưởng. Ông cho rằng Trung Quốc sẽ bỏ rơi Việt Minh để đánh đổi lấy quy định kinh tế và việc Pháp cam kết sẽ bỏ phiếu cho Trung Quốc vào LHQ. Tháng Tư,

ông nói với Foster Dulles: 'Trung Quốc đang bị đối kém, có thể bị bắt buộc phải chấp nhận ngay các chuyển nhượng lãnh thổ để khôi phục cô lập.'

[...]

Những đằng sau ông cũng chuyển bị đằng sau với chuyển Hội Nhì Genève thật bại, nghĩa là kêu gọi chuyển Mĩ can thiệp quân sự vào cuộc chiến. Các cuộc thăm dò dư luận rất phức tạp. Phúc trình chánh thức của Bộ Ngoại Giao với phần đầu của hội nghị (tài liệu ngày 29.6.1954) viết với văn đề nghị như sau: '...sẽ can thiệp của Mĩ bằng buộc phải nhượng địa u kí, trong số đó có sẽ đằng ý của Anh và như vậy chỉ là trên lý thuyết. Mặt khác, có vẻ như việc can thiệp này không nhất thiết chấp nhận chỉ Đông Dường không mà còn có nguy cơ mở rộng.'

Riêng ông Đới Sĩ Chauvel, người đầu tiên đầu phái đoàn Pháp, trong khi đầu tiên phái đoàn đầu tiên quy định Bidault hoặc trong khi ông này với ng mặt, có ghi nhận rằng 'ngày 4 tháng 5, trước khi ra đi Dulles có hội tôi Pháp có thể nào thu quân với hai vùng châu thổ, với sự yểm trợ của hàng không mà u h m Mĩ đầu u Sài Gòn và Hội Phòng, và chỉ hai năm cần thiết cho việc chuyển bị mĩ là cuộc hành quân rộng lớn hơn không...' Những hai năm! Như vậy, tiếp theo lại có vẻ không thuận lợi. Do đó Bidault theo dư luận thêm với Mĩ nhượng h n.

[...]

Những cuộc theo dư luận đã diễn ra [...]. Không có kết quả quan trọng. Ngày 10.6, đầu tiên Pháp trong cuộc hội đàm quân sự giữa năm quốc gia tại Hoa Thịnh Đốn, Tổng thống Valluy, đánh đầu tiên cho biết: 'Về chuyển nhượng các vùng mặt đất, chúng mặt đằng mình nào nghĩ là có thể cung cấp...' Đầu giờ rưỡi, ngày 15.6, Bidault gọi cho Henri Bonnet, Đới Sĩ Pháp tại Huế Kĩ những chỉ thị mĩ. Ông Đới Sĩ phải đề cho Dulles nghe bị đề đầu tiên chấp thuận với viết rằng: 'Thái độ của Mĩ cho chúng tôi có cảm tưởng rằng chuyển nhượng chúng tôi theo đề đầu Trung Quốc và Việt Minh, để làm yên tâm những thuyết, là không đích thực...' Cuộc với đằng không thành vì ngày 18.6, ông Bonnet đánh đầu tiên: 'Qua cuộc trao đổi quan điểm, rõ ràng là chánh phủ Huế Kĩ không sẵn sàng cam kết dứt khoát với văn đề Đông Dường...' Trong lúc giao thiệp, những thuyết không thành với đằng n a vì cùng ngày hôm đó ở Paris, nơi các Laniel bị lật đổ, và a mĩ trao quy định cho chánh phủ Mendès France đã đề đầu Quốc Hội tiếp nhận phong. Trên đà đó, Mendès France cam kết đem lại hòa bình cho Đông Dường trở lại là vào ngày 20.7.

Đằng theo, Mendès France cũng theo theo loan báo dứt khoát là nhượng thật bại, ngày 21.7, ông sẽ xin Quốc Hội gọi mặt toán quân n a sang Đông Dường, trước khi tiếp chấp. Như vậy, trong khi thách thức với hòa bình, ông cũng sẵn sàng đánh nhau – tuy không liệu mặt đi đầu tiên chỉ tranh thủ giành – và đằng theo cũng giữ theo mặt những thuyết trong mặt khuôn khổ không phải do ông chấp nhận a.

[...]

Khi Mendès France ra tay hành đằng, những người tiếp nhận nhiệm không thông báo cho ông quy định (do Bộ Chỉ Huy Quân Sự quy định đầu tiên có sẽ đằng ý của chánh phủ và đang đề đầu tiên thi hành) di tản khu Giáo Xứ trong vùng Châu Thổ sông Hồng. Như vậy Mendès France khôi phục bàn tiếp

trong những cuộc thông thuyết ban đầu với Việt Minh. Trái lại, những người tiến hành có thông báo với những người mình gặp là nên cẩn thận với cái chày phay 'trong tay của chúng tôi'.

Huê Kỳ triệu tập hội nghị ở địa điểm của họ ở Genève, Bedell Smith, và thiết lập ngay một kế hoạch bí mật, tóm tắt những người đến tham dự vào cái Hiệp Định có thể ký kết. Những người đến mà Dulles có tâm sự cùng Mendès France ngày 13.7 với sự hiện diện của Eden. Dulles nghĩ rằng những người đến đó sẽ không được chấp nhận. Quả thật vậy như ông.

Ngày 24.6, có quyết định là chấp nhận nguyên tắc chia cắt lãnh thổ Việt Nam. Ngày 26, quyết định đó được thông báo cho Phạm Văn Đồng, Trưởng Bộ Phái Đoàn Việt Minh. Theo biên bản buổi họp trong ngày thì Phạm Văn Đồng tuyên bố: 'Đúng phân chia giới tuyến sẽ được đất giã và tuyến 13 và 14.'

Ngày 10.7, Mendès France tại Genève, tuyên bố: 'Tôi có 240 giờ để thành công.' Ông Eden tiến hành giúp ông. Ngày 13.7, sau một cuộc họp kéo dài 1 giờ rưỡi, Bedell Smith trở về thuyết phục Dulles là ông Thủ Tướng đang mời của Pháp có nhiệm vụ tiến hành. Sau cuộc họp đàm phán có tính quyết định đó, ông Ngoại Trưởng tâm sự với những người cùng sự: 'This guy is terrific' (Ông này thật tuyệt vời). Ở Sài Gòn, Trưởng Bộ Ely, Tham Mưu Trưởng Bộ Quân đội nhận mệnh lệnh về Trưởng Bộ Lính.

Hết khoảng thời gian đàm phán, người ta khó khăn để tiếp tục tuy nhiên một, đưa lên những chương trình để những phân chia giới tuyến lại, chia đôi Bắc Nam về tuyến 13 đến 17. Đồng thời, ngày tiếp theo tuy nhiên của Việt Minh muốn cho 'thiết giáp' - nhiệm vụ là sáu tháng - để có thời gian hai năm, qua nhiệm vụ là có kế hoạch. Họ tiếp tục kiểm soát được tăng cường. Nam Việt Nam được tổ chức do kết liên minh, tổ chức nhân viên trong Miền. Lào và Cao Miên được đưa ra ngoài. Như vậy, trong ba nước Đông Dương, hai nước được đưa ra ngoài tầm ảnh hưởng của Việt Minh.

[...]

Thực ra, những người, Việt Minh chỉ chấp thuận có về tuyến 16. Phải chờ những người chờ đợi bàn luận tay đôi, tay ba, tay tư, giữa chín phái đoàn, giữa những người và không chính thức, những người môi giới tiến hành như ông Krishna Menon, đại diện của Ấn Độ. Trên sân thảo luận bí mật Joli-Port, Mendès France, Molotov và các thông dịch viên bàn luận ba giờ liên tiếp về cái nhìn của các phái đoàn Pháp và Liên Xô theo dõi từ xa, không nghe được gì hết. Tại đây, Mendès France tâm sự với những người cùng sự mà lo âu của ông. Ông sợ bộ phận lớn vì tin tưởng quá nhiệm vụ tiến hành hòa bình của đại phương. Tại hôm đó, quá mệt mỏi, ông coi công trình gần như đã tiêu tan.

Ngày hôm sau, vào buổi chiều, trong khi các chuyên viên phát thanh Thụy Sĩ, chờ đợi chuyển tiếp đài phát thanh Pháp, đang thiết lập xe truyền thanh và đường dây. Mendès France, người tiến hành bàn trong phòng đang xem lại việc soạn thảo bài viết mà ông sắp được mời tiến hành. Ông đang làm việc thì Bedell Smith đến. Người ta yêu cầu ông chờ một chút, vì phát thanh không thể chờ. Ông Trưởng Bộ Phái Đoàn Miền người chờ và quan sát từ vị trí thích thú việc các chuyên viên đang chuẩn bị. Trang chốt vừa đánh máy xong, cuộc phát thanh bắt đầu.

Một ông xuất hiện, người ta ra hiệu cho ông đứng làm việc trong khi đi. Thiết bị micro, dây điện, ông

hiếu u ngay và tuân lệnh của ông ta đã nói với ông bạn đồng hiếu u. Đó là Anthony Eden.

Bên Pháp, những người tham dự, thỉnh thoảng đang chăm chú nghe tiếng nói của Thủ Tướng chính phủ phát đi từ Genève: 'Tôi muốn kết thù, kết thù to lớn nhất mà tôi đánh đuổi từ bao lâu nay. Đó là sự hoài nghi, một sự hoài nghi không lành mạnh và gần như là làm tê liệt, một khuynh hướng gần như không chấp nhận cho nó làm cho mình không còn tin tưởng gì nữa, không chấp nhận công nhận gì hết và gần như chấp nhận còn hy vọng gì cả. Tuy vậy mà không, chúng ta không có quy định khu vực phía, không có quy định thoát thác vì tìm hiếu u chính mình hay là, một cách đơn giản, cùng bạn nhau.'

Ngày 17, người chủ tịch chủ tịch lui vắng vắng. Ngày 18 có vẻ sáng sủa. Ngày 19, Phạm Văn Đồng nói chuyện hai tiếng đồng hồ trước tiếng nói của Mendès France, không có thông ngôn. Khi chia tay, hiếu p của hiếu u như đã hoàn thành: về tuyến tháng 17, di tản Hà Nội-Hội Phòng trong vòng 300 ngày, phóng thích tù trong 30 ngày, Việt Minh rời Lào và Cao Miên và cam kết tôn trọng độc lập và chủ quyền của hai quốc gia này, tiếng nói của trong hai năm.

Tối 8 giờ sáng ngày 20.7, một Phái Đoàn nặng nề theo hoạch vẫn bền. Bữa không khí quan lan rộng. Ký giả đánh tin đi: 'Xong rồi. Hiếu p Đồng ký kết trong ngày.' Những tiếng nói trong phút chót của xuất hiếu n. Mendès France nói chuyện với Phạm Văn Đồng, rời với Eden và Molotov rời với tiếng nói của đất nước tay trái. Rồi ra, một chuyện gần như gì quy định xong. Lúc 14 giờ, Thủ Tướng Pháp từ giờ ba người đi theo đi gặp Chu Ân Lai mà ông mời ăn trưa.

Khi ông đi ngang, một nhà báo nhắc: 'Chưa còn 10 tiếng nữa thôi!' Mendès France đáp lại: 'Sẽ xong lúc nửa đêm hay là chấp nhận bao giờ hết'. Lúc 17g10 tin loan ra là sẽ ký kết lúc 21 giờ phiên họp trong tháng tại Palais des Nations. Ký giả xô đẩy các máy điện thoại, điện tín gửi đi khắp nơi trên thế giới. Lúc 21 giờ, chấp nhận thế giới hết, 22 giờ cũng không có gì. Bữa bên, nóng, rời lo lắng, chuyện gì đây?

Chỉ vì đi Diệt Cao Miên, Tep Phan, cho biết là sau khi suy nghĩ kỹ, ông sẽ không ký Hiếu p Đồng. Ông đưa ra đòi hỏi mới, đòi hỏi những bạn đồng mới. Tất cả đều phải xét lại. Các phái đoàn Cộng sản nghi ngờ ngay là cái bẫy của Mỹ. Những phái đoàn Tây phương thì ngay là cam kết của Liên Xô. Một bên lấy lại lập trường của mình, lại nghi ngờ nhau, gần như một nào cũng hăm dọa, chấp nhận bao giờ thế hiếu p có vẻ xa với những việc.

Lúc 23 giờ, chín Phái Đoàn họp kín tại biệt thự của phái đoàn Anh. Ông Eden không ngớt biện hộ, tìm cách thuyết phục Tep Phan. Ông nói với tất cả: 'Không. Tôi nói không là không.' Quá mệt mỏi, Eden quay sang Molotov: 'Xin ông giúp chúng tôi một chút!' Molotov cười mỉa và trong sự ngạc nhiên của mọi người, ông nói: 'Có gì quan trọng đâu. Cho ông nghĩ ngẫm gì ông muốn...' Những phái đoàn Việt Minh nghi ngờ, không muốn tách rời ba cuộc đình chiến Việt-Miên-Lào, ký kết hoặc không ký gì cả.

Một hai giờ đêm đã đi qua. Mendès France đã thua cuộc rồi chăng? Không, bỗng nhiên tất cả các Phái Đoàn cam kết thế này phải liên kết chặt chẽ, một quy định đồng nhất tiêu biểu, chấp nhận thế này trong lịch sử ngoại giao, đồng hồ đã đồng ý. Bỗng nhiên ra khỏi giờ, Bedell Smith đưa ra một đau cũng phải xuất hiếu n. Cuộc thảo luận thuyết phục bắt đầu.

Một khi Hiệp Định cho Cao Miên đã dứt điểm, Mendès France đòi hỏi những quy định về a tha thu nhập cho nước này cũng phải áp dụng cho Lào. Chính là Lào bị phạt vì quá hời hợt tác hại nước láng giềng, như vậy là bất công. Molotov đưa hai tay lên trời... Một cuộc bàn thảo mới lại bắt đầu. Cùng, đội biên Liên Xô cũng chịu theo.

Phải mất trên 3 tiếng đồng hồ nữa để đưa ra những tài liệu và đúng 3g50 mới ký xong, những đồng hồ xác nhận là ngày 20.7 vẫn tiếp tục. Phái Đoàn Pháp và ông Trưởng Phái Đoàn không chịu xuất hiện trong lễ ký kết. Không ngờ tới Pháp nào quên đi đó là một thời gian chưa cay, một hội kết cuộc kết khe cửa một diện biên tàn khốc.

Ngày 21, trên đài phát thanh, Mendès France nói với dân Pháp: 'Tôi không cần bày tỏ tình cảm của tôi vì đó là tình cảm của đồng bào.' Joli-Port, hàng trăm thời gian không phải trên thời gian giờ phút để chia sẻ, khuyến khích và để chúc mừng. Còn đội với 30.000 tù binh là đoàn của đồng nghiệp họ.

Ngày 23, với 471 phi cơ của 14, Quốc Hội chấp thuận Hiệp Định Genève. Trước đó, Quốc Hội đã chấp thuận với 569 phi cơ của 9, những đoàn sau đây, sau khi được câu qua chấp thuận trình nghị sự để nói lên tâm tư tình cảm của mình: 'Quốc Hội hài lòng ghi nhận việc chấp thuận xung đột Đông Dương, phần lớn những hành động dứt khoát của Thủ Tướng Chính Phủ. Những thay đổi không sao tránh khỏi những sự hy sinh tàn bạo... yêu cầu chính phủ nên tiếp tục... một chính sách hòa bình...'

[...]

Dân biên, chấp huy quân sự, chuyên viên ngoại giao không mất ai làm nạn. Hiệp Định ngày 20.7 của văn hòa bình thời gian và trở lại cho nước Pháp với may tái phát hiện. Những người bình luận xuất hiện không phải:

- Một cuộc chiến tàn khốc và giết hại những cán bộ ưu tú của chúng ta. Như vậy có nghĩa là tôi hoan chào mừng người thoát khỏi của Hội Nghị Genève.

- Cuộc thất bại này còn thêm khốc hại hơn nữa nếu không có nghị lực và tài cán của Mendès France.

- Phải cảm ơn Mendès France đã dứt điểm một cách đích. Rồi đây giọt máu của người Pháp không còn phải đổ ra cho một cuộc chiến vô vọng. Ở Genève, Mendès France đã là một người thời gian của đất nước. Bất Mendès France lãnh đạo gánh nặng của những gì được coi là bất lợi khi ông nắm quyền là bất công.

Cuộc kết thúc của chiến tranh Đông Dương được André Siegfried (Chủ tịch Viện Chính Trưởng Hội Quốc Gia) tán thưởng bằng câu nói như sau: 'Lần đầu tiên trong Lịch Sử, người ta mới thấy kết thúc của một đại hội cho người chiến thắng mà lại thành công.'